

³²A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt. ³³Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. ³⁴Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, ³⁵és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek, ahogyan éppen szükség volt rá.

Kedves Testvéreim!

Egy hete ünnepeltük házassági évfordulónkat. Elutaztunk kettesben. Úgy döntöttünk, hogy néhány napra minden mást félretéve csak mi szeretnénk lenni, egymásra szeretnénk figyelni. Beindult az esküvői szezon, hála Istennek a mi gyülekezetünkben is készülnek párok, hogy Isten elé álljanak, és házasságukra az ő áldását kérik. Az előkészítőkön arról beszélgetünk, hogy mit is jelent a keresztyén házasság, és ehhez a Szentírást hívjuk segítségül, ahol azt olvassuk, hogy „lesznek ketten egy testté...” A házasság a két fél összeolvadása. Az az állapot, amikor az én és a te MI lesz. És mi leszünk egymásnak, de ez a többes szám, nem két fél egyesülését jelenti, hiszen ott van egy harmadik is az életünkben, mégpedig az a harmadik, amelyik minden házasságban ott kellene, hogy legyen, hiszen ő tartja össze, szerkeszti eggyé férfi és nő kapcsolatát. Isten – mint harmadik – akkor válik egységet teremtő összetartó erővé a házasságban, ha a felek figyelnek rá. Éppen ezért az egymásra figyelés nem helyettesíti az Istenre figyelést a kapcsolatban. Ezt egy egyszerű háromszöggel szoktam ábrázolni az előkészítőkön...

Elutaztunk kettesben, hogy egymásra figyeljünk, hogy kicsit csendben legyünk, együtt legyünk az Isten jelenlétében, mert tudjuk, hogy erre szükségünk van ahhoz, hogy jól működjünk, mint MI.

Az előkészítőkön szintén előkerül Pálnak az Efezusiakhoz írt leveléből a házasságra vonatkozó rész, illetve az a rész, ami egyszerre szól a házasság képét használja arra, hogy Jézus és az egyház kapcsolatát leírja. „Férfiak úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is az egyházat, és önmagát adta érte...” – írja Pál.

Mai alapigénkben arról olvasunk: ³²A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt.

Az ApCsel az egyház születéséről, annak kezdeti időszakáról szól. Általában azt szoktuk gondolni, hogy egy idealisztikus időszokról, amikor minden tökéletesen működött, és nekünk is így kellene csinálni. De, ha jobban belemélyedünk, akkor meglátjuk, hogy éppen úgy esendő emberek, közösségek voltak azokban az első időkben, mint most. Mindenesetre érdemes megvizsgálnunk, hogy mi, hogyan állunk azokkal a kérdésekkel, amelyek az első keresztyén közösségekben, pünkösöd után felmerültek.

Mai szakaszunk, nem nyelveken szólásról, gyógyulásokról, különleges, csodás eseményekről szól. Talán többeknek megütötte a fülét, hogy olyan dolgokat ír le Lukács, amelyről nem szoktunk beszélni, ami valamiért tabutéma, és ez a pénz.

Néhány éve itt a gyülekezetben is tudatosan elkezdtünk beszélni arról, hogy gyülekezetünknek honnan van pénze, hogy amink van, az a gyülekezet tagjainak adományából van. Hogy nincsenek titkos állami vagy más kifogyhatatlan anyagi forrásai a közösségünknek, hogy nekünk kell megtalálni a lehetőségét, hogy a templomot, amelyet közadakozásból építettek ősink, fel tudjuk újítani, mert lassan a fejünkre hullik a vakolat.

Az egyház mi vagyunk – akkor is, ha anyagiakról van szó. De azért egy félreértést fontos tisztázni az anyagiakkal, a pénzzel kapcsolatban, és ebben segít mai alapigénk.

³²A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt. ³³Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. ³⁴Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, ³⁵és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek, ahogyan éppen szükség volt rá.

Mit tudunk meg ebből a rövid szakaszból.

Sokan azt mondják, hogy ez a rész, a kommunizmus előhírnöke. A templomunk előtti emlékmű is azt mutatja, hogy ez nem így van, hiszen az első gyülekezet tagjai önként adták, amilyük volt, és nem elvették tőlük. Ráadásul nem egy egész társadalomra kiterjedő egyenlőséget és testvériséget hirdettek, hanem a hívők egyes gyülekezetében valósult meg ez a vagyonszövetség.

Nem kényszerű, hanem szükségszerű volt ez a fajta közös vagyon. Mindjárt visszakanyarodunk ide...

Az igehirdetésre készülve elgondolkodtam, hogy nem szoktam az esküvői előkészítők alatt a pár pénzügyi terveiről érdeklődni, de lehet, hogy megtehetném. Mert tudom, hogy sokan sokféleképpen gondolkodnak e tekintetben. Számomra nagyon furcsa, bizalmatlanságot, és az „én”-ről való lemondás hiányát feltételezi az, amikor arról hallok, hogy házassági szerződést köt egy pár, vagy, hogy külön gazdálkodást folytatnak. Van

az én pénzem, és te pénzed. Nem kétlem, hogy tud működni így is egy kapcsolat, de számomra sokkal természetesebb az, amikor egy gazdálkodást folytat egy háztartás. Mert – ahogyan említettem – nem te és én vagyunk, hanem mi.

De nyilvánvalóan ez sem lehet kényszeríteni. A MI nem akkor valósul meg, ha összeolvasztjuk a bankszámláinkat. A mi akkor valósul meg, ha akár két bankszámlát is tudunk használni közösen, ha nem kérdés, hogy én az életemet is odaadnám a másikért, ha az ő kívánságait legalább annyira fontosnak tartom, mint a sajátomat.

A család akkor család, ha a te és én és a gyerekek helyére a mi kerül.

A gyülekezet pedig család. Nem lehet más. Ha más, akkor nem gyülekezet. Azzal kezdtem a mai igehirdetést, amivel mindig kezdem: kedves testvéreim.

Nem egy szófordulat ez – vagyis az, akkor, ha annak tekintjük. Én szeretném komolyan venni, hogy ti, akik itt ültök, akik hallgatjátok az igehirdetést a testvéreim vagytok. Testvérek, akiknek egy apjuk van, akik egy házban élünk, és egyek vagyunk mindenben.

És ha ez így van, akkor ez az egység, hihetetlen energiákat tud mozgosítani. Az igében azt olvastuk:

³²A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt. ³³Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.

Itt nem a vagyonról való lemondás a lényeg, az egy szükségszerű következménye az egység megélésének. Szükségszerű és nem kényszerű – ahogyan korábban mondtam. Először létrejön az egység – a hívők egysége – ami nem egyszerűen egy emberi közösség, hanem a Jézus Krisztusban való hit kapcsol össze. Ahogyan Jézus imádkozott azért, hogy a benne hívők egyek legyenek, így és ezért valósulhat meg ez az eggyé válás. Ahol nem a közös célok tartanak össze, nem egy közös hobby, munkahely, hanem az az Isten, akihez tartozunk. Mai igénk, bár első ránézésre a vagyonközösségről szól, de sokkal inkább erről az egységről, amikor az énből mi lesz, és amikor ez a mi elkezd működni. Éppen ezért mai alapigénk legfontosabb mondata ez: *³³Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon*

A kegyelem akkor lesz a miénk, ha ebben a családi közösségben éljük meg. Egy olyan családi közösségben, ahol együtt tértelünk egy asztalhoz, az úrvacsora közösségében átéljük ennek az egységnek az erejét, és ez az erő képessé tesz arra, hogy tovább menve: hirdessük az ÚR halálát és feltámadását, bizonyosságot tegyünk szeretetéről...

Én azt szeretném, azért imádkozom, ha ez az egység itt a gyülekezetünkben még inkább szemmel látható lenne. Dolgozzunk együtt a kapcsolatunkon. Nézzük meg a másikat, aki mellettünk ül a padban, akik otthon vannak most és onnan nézik a közvetítést jöjjenek el, most, hogy már maszkok nélkül egymás mosolyát látva ünnepelhetünk a körül az Isten körül, aki valóban egységet tud teremteni.

Legyünk egy család, éljük át együtt az örömeket és a nehézségeket, beszéljünk egymással és imádságban hordozzuk, vigyük Isten elé egymást, hiszen testvérek vagyunk.